

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 27-05-2005	
Číslo: 4003/05	Vyřizuje:
Přílohy: 7	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedky JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců JUDr. Jaroslavy Skoumalové a Mgr. Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce společnosti **ELA Litvínov, spol. s r.o.**, se sídlem v Litvínově 3, Chudeřínská 44, zastoupené JUDr. Josefem Bajcurou, advokátem se sídlem v Praze 1, Dlouhá 20, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, za účasti společnosti 1) **RAVEL, spol. s r.o.**, se sídlem v Ústí nad Labem, Hrbovická 117/61, a 2) **Univerzity J. E. Purkyně v Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, Hoření 13, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.5.2003, č.j. 3R6/03-Ku, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.12.2002, č.j. S 113-R/02-810/140/Ná, **se zrušuje.**

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Bajcury, advokáta se sídlem v Litvínově, nám. Míru 588.

IV. Osobám zúčastněným na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 1.8.2003 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2003, č.j. 3R6/03-Ku. Tímto rozhodnutím bylo ve smyslu ust. § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.12.2002, č.j. S130-R/02-810/140/Ná.

Posledně zmiňovaným rozhodnutím bylo vysloveno, že rozhodnutím zadavatele - Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, se sídlem Hořeni 13, 496 Ústí nad Labem, zastoupené rektorem univerzity Doc. PhDr. Zdeňkem Havlem, CSc., ze dne 4.9.2002, o výběru nejvhodnější nabídky obchodní veřejné soutěže na veřejnou zakázku: „rekonstrukce objektu v areálu, UJEP, České mládeže 8, v Ústí nad Labem - II/III Stavba“ nedošlo k porušení zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., a zákona č. 142/2001 Sb., a proto se návrh uchazeče ELA Litvínov, spol. s.r.o., se sídlem Chudeřínská 44, 436 03 Litvínov, za kterou jedná jednatel ing. Dušan Belák, právně zast. JUDr. Josefem Bajcurou, advokátem, advokátní kancelář JUDr. Bajcura, Mgr. Choutecká, v.o.s., se sídlem náměstí Míru 588, 436 01 Litvínov, podle ust. § 59 písm. b) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb., zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 320/2002 Sb., a zákona č. 424/2002 Sb., zamítá.

Prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem vyhlásila prostřednictvím pověřené osoby Varia, s.r.o., se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 1607/132, výkonem zadavatelských činností, dne 20.2.2002 v obchodním věstníku č. 08/02 obchodní veřejnou soutěž na „rekonstrukci objektu v areálu UJP České mládeže 8, Ústí nad Labem – II, III. stavba“. Do skončení soutěžní lhůty zadavatel obdržel šest nabídek uchazečů. Dne 3.4.2002 se konalo otevírání obálek. Komise pro otevírání obálek nevyřadila žádnou nabídku z dalšího posuzování a hodnocení. Jmenovaná komise zadavatelem pro posouzení a hodnocení nabídek vybrala nejvhodnější nabídku a navrhla zadavateli schválit nabídku uchazeče RAVEL, s.r.o., se sídlem v Ústí nad Labem, Hrbovická 117/61. Zadavatel svým rozhodnutím ze dne 9.5.2002 schválil výběr nejvhodnější nabídky, který téhož dne oznámil uchazečům. Dne 17.5.2002 podal uchazeč První regionální stavební, spol. s.r.o., se sídlem v Liberci, Sokolská 1365, a dne 24.5.2002 uchazeč ELA Litvínov, spol. s.r.o., se sídlem v Litvínově, Chudeřínská 44, proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky námitky. Statutární orgán zadavatele námitky uchazečů přezkoumal a námitkám nevyhověl. Uchazeče o tom vyrozuměl rozhodnutím o námitkách ze dne 23.3.2002 a 28.5.2002. Dne 12.6.2002 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zákonem stanovené lhůtě od shora jmenovaného uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Návrh uchazeče orgánu dohledu přezkoumal a dne 26.7.2002 vydal rozhodnutí ve věci č.j. S 062-L-02-458/140/Ná, kterým zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 9.5.2002 z důvodu, že zadavatel provedeným výběrem neprokázal, že vybral nejvhodnější nabídku nejlépe splňující kritéria hodnocení, vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže, zadavateli uložil provést nový výběr nejvhodnější nabídky. Zadavatelem jmenovaná komise pro posouzení a hodnocení nabídek uchazečů posuzovala a hodnotila nabídky uchazečů dne 2.9.2002. Nejvhodnější nabídkou navrhla zadavateli schválit nabídku uchazeče RAVEL, spol. s.r.o., se sídlem v Ústí

nad Labem, Hrbovická 117/61. Zadavatel výběr nejvhodnější nabídky schválil svým rozhodnutím ze dne 4.9.2002. Dne 6.9.2002 zaslal zadavatel uchazečům oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, které uchazeč ELA LITVÍNOV, spol. s r.o., převzal dne 11.9.2002. Dne 23.9.2002 obdržel zadavatel od uchazeče námitky proti výběru nejvhodnější nabídky. Statutární orgán zadavatel postupoval podle § 56 odst. 3 zákona – uchazeči námitky vrátil dopisem ze dne 25.9.2002, který uchazeč převzal dne 11.10.2002 s odůvodněním, že námitky uchazeče byly doručeny po uplynutí lhůty pro vyřízení námitek. S vybraným uchazečem zadavatel následně uzavřel dne 4.9.2002 smlouvu o dílo. Dne 21.10.2002 obdržel Úřad od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky.

Dopisem ze dne 7.11.2002 vyzval Úřad uchazeče k doložení dokladu o tom, že námitku proti výběru nejvhodnější nabídky podal zadavateli včas. Dne 28.11.2002 obdržel úřad dodejku, ze které vyplývá, že zadavatel obdržel námitku uchazeče ve lhůtě stanovené v § 55 zákona. Dne 4.12.2002 zaslal orgán dohledu účastníkům řízení oznámení o zahájení řízení.

V dalším odůvodnění k námitkám uchazeče uvedl orgán dohledu, že orgán dohledu z důvodu zjištění faktického stavu věci vyzval uchazeče, aby doložil doručení námitky zadavateli. Uchazeč orgánu dohledu doložil, že zadavateli doručil námitku proti výběru nejvhodnější nabídky v desetidenní lhůtě stanovené v § 55 zákona. Zadavatel tím, že námitku uchazeče nepřezkoumal a námitku uchazeči vrátil pro pozdní doručení porušil ust. § 56 zákona. Zadavatel porušil § 56 odst. 1 a 2 zákona tím, že námitku uchazeče, která byla podána ve lhůtě stanovené § 55 zákona, nepřezkoumal, nepodal uchazeči poučení o možnosti podat do deseti kalendářních dnů návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele u orgánu dohledu a námitku uchazeči vrátil pro pozdní doručení a následně s vybraným uchazečem uzavřel dne 4.10.2002 na shora uvedenou veřejnou zakázku smlouvu o dílo. Porušení ust. § 56 odst. 2 zákona, kterého se zadavatel dopustil tím, že nepřezkoumal oprávněnost námitek uchazeče, neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, a proto nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona a zadavateli uložil pokutu podle § 62 zákona. Nelze sjednat nápravu podle § 60 písm. b) zákona, protože zadavatel uzavřel s vybraným uchazečem ze dne 4.10.2002 smlouvu o dílo. Dále uvedl, že k posouzení a hodnocení nabídek a k výběru nejvhodnější nabídky lze uvést, že úloha orgánu dohledu spočívá výhradně v kontrole, zda byly se zadavatelem při výběru nejvhodnější nabídky řádně dodrženy předepsané postupy a úkony zajišťující rámec pro vlastní posouzení a hodnocení nabídek. Za vlastní výběr nejvhodnější nabídky odpovídá zadavatel.

Žalobou napadeným rozhodnutím odvolací orgán potvrdil prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu a podaný rozklad zamítl. V odůvodnění žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že zadavatel již uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku, přezkoumával ÚOHS jeho postupy týkající se samotného výběru a zjistil, že výběrem nejvhodnější nabídky zadavatel zákon neporušil. Na tomto zjištění však nic nemění skutečnost, že zadavatel porušil zákon, když nepřezkoumal námitky uchazeče a v rozporu s tímto ust. § 56 odst. 5 zákona uzavřel smlouvu. ÚOHS tedy nesprávně posoudil postup zadavatele, když na straně šesté, v posledním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že porušení ust. § 56 odst. 2 zákona, kterého se zadavatel dopustil tím, že nepřezkoumal oprávněnost námitek uchazeče, neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, a proto nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona a zadavateli uložit pokutu podle § 62 zákona. Postupem zadavatele došlo k závažnému porušení zákona. Ze skutečností, že zmíněné porušení zákona

nemělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky, nelze dospět k názoru, že se jedná o porušení, které nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona, za které je možno uložit zadavateli pokutu podle § 62 zákona. Podle § 62 odst. 1 zákona i za závažné či opětovné porušení zákona může ÚOHS zadavateli uložit pokutu a je tedy na úvaze ÚOHS, zda pokutu uloží, či nikoliv. V této souvislosti dále uvádí, že ÚOHS zahájí ve věci zjištěného závažného porušení zákona zadavatelem správní řízení z vlastního podnětu. Ostatní námitky uchazeče se týkají samotného hodnocení a v rozkladu neuvádí uchazeč žádné jiné skutečnosti, než které již uvedl ve svém návrhu. ÚOHS se v napadeném rozhodnutí již podrobně zabýval hodnocení jednotlivých kritérií s tím, že hodnocení provedla zadavatelem jmenovaná odborně způsobená komise, která hodnotila jednotlivé nabídky podle zveřejněných kritérií a přiřazení (významu) váhy jednotlivým kritériím. Z provedeného hodnocení ÚOHS nezjistil, že by došlo zvýhodnění některého z uchazečů a po přezkoumání předloženého spisového materiálu se zjištěním ÚOHS ztotožňuje. K tomu dále poznamenal, že k posouzení a hodnocení nabídek po odborné stránce náleží podle zákona zadavateli veřejné zakázky a je třeba je dodat, že uvedený princip aplikuje ÚOHS i ve své rozhodovací praxi, přičemž se opírá i o judikáty Vrchního soudu v Olomouci, např. č.j. 2 A 1/99, či č.j. 2 A 7/2000. Vzhledem k výše uvedenému neshledal důvody, pro které by bylo nutno výrok napadeného rozhodnutí změnit, či zrušit a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí s tím, že zjištěné porušení zákona zadavatelem bude předmětem řízení, které ÚOHS zahájí z vlastního podnětu.

Jak již bylo uvedeno, včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora popsaného rozhodnutí žalovaného. V žalobě především namítá, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje zejména v nesprávném posouzení věci, když obě správní instance neprávě posoudily postup zadavatele v tom směru, že a) zadavatel porušil ust. § 56 odst. 2 a 5 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění předpisů pozdějších, b) zadavatel porušil ust. § 11 odst. 1 zákona, když zcela zjevně zvýhodnil jednoho z uchazečů, c) zadavatel porušil ust. § 37 odst. 1 zákona, když ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek verbálně a logicky korektně nezdůvodnil přidělované body, d) zadavatel porušil ust. § 38 odst. 1 zákona, když rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky neprokázal, že vybral nejvhodnější nabídku nejlépe splňující kritéria hodnocení vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže, jak tomu byl povinen a e) zadavatel obešel důsledky § 70 zákona o neplatnosti smlouvy na veřejnou zakázku uzavřené v rozporu se zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů. Dále pak žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, nebylo souladné s ust. § 59 písm. a) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, když při přezkumu rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky bylo shledáno porušení citovaného zákona. Žalobce se domnívá, že zadavatel nemohl výběrem neporušit zákon, když tomuto výběru nezákonnost předcházela.

V doplnění žaloby ze dne 1.4.2004 uvedl žalobce, že jak žalovaný, tak i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve svých rozhodnutích konstatovali, že postupem zadavatele sice došlo k porušení ust. § 56 odst. 2 a 5 zákona o veřejných zakázkách, toto porušení povinností však nezapříčinilo, či neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky. Tento výrok je vnitřně rozporný; konstruuje se zde situace, kdy zadavatel věděl, respektive byl si jist, že vybral nejvhodnější nabídku (aniž viděl či přezkoumal včas podané námitky žalobce) a s vybraným uchazečem obratem uzavřel smlouvu o dílo; kdy naopak z logiky věci na první pohled jasně vyplývá, že výběr, jemuž předcházela nezákonnost, nemůže být zákonný. Za

situace, kdy se z podání uchazeče, včas doručeným a řádným, zacházelo jako s „nikoli námitkou“ a kdy tímto postupem byla uchazeči odňata jeho zákonná práva, nelze přece konstatovat, že postup zadavatel byl správný a zákonu souladný. Nad to, výrokem, že toto porušení zákona neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, ÚOHS – pomíjí, že zůstala nevyužita vyhrazená kompetence statutárního orgánu zadavatele ve fázi před správním orgánem, tedy, že rektor mohl uchazečově námitce vyhovět. Alespoň to bylo v jeho zákonné kompetenci, kterou ovšem v tomto případě nemá ÚOHS. Tedy úvaha, vedoucí k závěru, že nepřezkoumání oprávněnosti námitek uchazeče neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, je nepřipustným zásahem do zákonem dané kompetence jiného, je předjímáním výsledků rozhodnutí někoho jiného. ÚOHS v této části odůvodnění pracuje s nepřipustnou hypotézou. ÚOHS přezkoumává návrhy uchazečů (podané dle § 57 zákona) pouze z toho hlediska, zda zadavatel dodržel zákonný postup při zadávání veřejných zakázek. Tedy v daném případě, porušení ust. § 56 odst. 2 zákona, kterého se zadavatel dopustil tím, že nepřezkoumal oprávněnost námitek uchazeče, může mít dle přesvědčení žalobce jediný důsledek, a sice ten, že ÚOHS měl rozhodnutí zadavatele zrušit. Dále uvedl, že žalovaný tvrdí, že výběrem uchazeče společnosti RAVEL, nebyl tento ve smyslu ust. § 11 zákona zvýhodněn a zadavatel prokázal, že vybral nejvhodnější nabídku. Zároveň však žalovaný dodává, že orgán dohledu nad dodržováním zákona nemůže stanovit, který z uchazečů předložil lepší nabídku, neboť v kompetenci tohoto správního orgánu je pouze dohled nad rámcem, ve které probíhá nejvhodnější nabídka; posouzení a hodnocení nabídek po odborné stránce náleží podle zákona jen zadavateli veřejné zakázky. Z toho nelze než dojít k závěru, že pokud orgán dohledu nad dodržováním zákona zjistí při své přezkumné činnosti (tzv. i při přezkoumávání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky), že byl porušen zákon, nemůže postupovat jinak, než napadené rozhodnutí zrušit. Navíc smlouva o dílo byla uzavřena s vybraným uchazečem v rozporu se zákonem, a to zejména v rozporu s ust. § 57 odst. 4 věta druhá zákona, kdy „před uplynutím lhůty pro podání návrhu nesmí zadavatel činit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky, ani uzavřít smlouvu nebo zadání veřejné zakázky zrušit“. Zadavatel vrátil žalobci nevyřízené námitky dne 25.9.2002 a 4.10.2002 (tzn. v rozpětí pouhých deseti kalendářních dnů) uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem, tj. nedodržel zákonnou lhůtu. Vzhledem k tomuto je tedy smlouva o dílo ve smyslu ust. § 70 zákona neplatná, přičemž se jedná o neplatnost absolutní. Vzhledem k tomu, že ÚOHS se zřetelně a nezaměnitelně nevyjádřil k otázce neplatnosti smlouvy, nemohl tak žalobce podat soudu příslušný návrh. V doplnění navrhl, aby na základě shora uvedeného byly jak rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházející rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.12.2002, č.j. S113-R/02-810/140/Ná, zrušeny, s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci ze dne 1.7.2004 uvedl, že porušení § 56 odst. 1 a odst. 2 zákona zadavatelem došlo až po provedeném výběru nejvhodnější nabídky v souvislosti s vrácením námitek žalobci pro pozdní doručení. O této skutečnosti svědčí i samotné námitky žalobce, které směřovaly proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 4.9.2002, a ne proti úkonům zadavatele učiněným před rozhodnutím zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Zadavatel porušil ust. § 56 odst. 1 a 2 zákona, když žalobci vrátil tyto námitky s tím, že byly doručeny po doručení lhůty pro vyřízení námitek a toto pochybení zadavatele úřad nikterak nezpochybňuje. O této skutečnosti svědčí i to, že ve věci porušení zákona zadavatelem, zahájil úřad správní řízení z vlastního podnětu a za porušení zákona uložil zadavateli pokutu podle § 62 odst. 1 zákona, a to rozhodnutím č. S543-R/03-VP/140/Ná, ze dne 10.7.2003.

K doplnění žaloby dále uvedl, že žalobce podal po vrácení námitek zadavatelem návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele k úřadu a návrh byl úřadem řádně projednán a veškeré námitky v něm uvedené byly přezkoumány a posouzeny, což vyplývá z textu rozhodnutí úřadu č.j. S113-R/02-810/140/Ná, ze dne 20.12.2002. Po posouzení a prošetření případu bylo zjištěno, že zadavatel rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 4.9.2002 zákon neporušil. Úřad se podrobně zabýval všemi námitkami žalobcem uvedenými v jeho námitkách, které mu byly zadavatelem vráceny, i námitkami uvedenými v návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Tím, že veškeré námitky žalobce byly řádně projednány a posouzeny nebyl žalobce nikterak na svých právech krácen. Vzhledem k tomu, že nebylo zjištěno porušení zákona zadavatelem, které předcházelo výběru nejvhodnější nabídky a ani porušení zákona při samotném výběru nejvhodnější nabídky, byl návrh žalobce podle § 59 písm. b) zákona zamítnut a rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 4.9.2002 potvrzeno. Hodnocení nabídek bylo provedeno dle zveřejněných kritérií hodnocení a způsob hodnocení byl zadavatelem dostatečně podrobně a transparentně popsán s vyloučením diskriminace uchazečů o veřejnou zakázku. Porušení ust. § 56 zákona, ke kterému došlo po výběru nejvhodnější nabídky bylo pak předmětem správního řízení zahájeného z vlastního podnětu úřadu, jak je výše uvedeno. Navíc dodal, že úřad nevyslovil neplatnost smluv, poněvadž tato pravomoc úřadu nepřísluší. Dohled nad dodržováním zákona při zadávání veřejných zakázek nespočívá v prohlášení o neplatnosti smlouvy. Ze shora uvedených důvodů proto navrhl žalobu zamítnout.

Zúčastněná osoba společnost RAVEL, spol. s r.o., se sídlem v Ústí nad Labem, Hrbovická 117/61, uvedla ve svém přípisu ze dne 22.3.2004, že má zájem jako osoba zúčastněná na řízení do řízení vstoupit a využít tak procesních práv, které jí s.ř.s. poskytuje.

Další zúčastněná osoba Univerzita J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, Hoření 13, ve svém přípisu ze dne 24.3.2004 uvedla, že jako zadavatel veřejné zakázky se ztotožňuje se závěry a s rozhodnutími předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a Úřadem na ochranu hospodářské soutěže. Je přesvědčena, že postup při rozhodování o výběru nejvhodnější nabídky byl v souladu se zákonem č. 199/1994 Sb., a že svým rozhodnutím vybrali nabídku nejlépe splňující vymezená kritéria hodnocení. S vybranou společností RAVEL, spol. s r.o., uzavřela smlouvu o dílo na realizaci předmětné zakázky. Společnost RAVEL, spol. s r.o., dokončila realizaci předmětu veřejné zakázky dne 19.12.2003. Realizace veřejné zakázky je v současné době ukončena, případné zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu na ochranu hospodářské soutěže by mohlo vést ke značným komplikacím na straně zadavatele. S ohledem na výše uvedené chce vystupovat jako zúčastněná osoba v tomto řízení a uplatňovat práva s tím spojená.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního spisového materiálu vztahujícího se k řízení v této věci před správními orgány obou stupňů.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v rozsahu jeho napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem žádný z účastníků nevyslovil nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobní námitky se v zásadě koncentrují do dvou skupin, kdy žalobce odkazuje především na porušení ust. § 56 odst. 2 a 5 zákona o zadávání veřejných zakázek zadavatelem, když sám žalovaný kvalifikoval toto pochybení jako závažné porušení zákona. Pokazuje na to, že tímto postupem byla uchazeči odňata jeho zákonná práva a nepřezkoumání oprávněnosti námitek uchazečem je nepřipustným zásahem do zákonem dané kompetence jiného. Žalovaný resp. prvostupňový správní orgán přezkoumává návrhy uchazečů podané podle § 57 zákona o zadávání veřejných zakázek pouze z tohoto hlediska, zda zadavatel dodržel zákonný postup při zadávání veřejných zakázek. Dle přesvědčení žalobce toto porušení zákona mohlo mít jediný důsledek a to ten, že prvostupňový správní orgán měl rozhodnutí zadavatele zrušit. Ve druhé skupině žalobních námitek poukázal žalobce na to, že smlouva o dílo byla uzavřena s vybraným uchazečem v rozporu se zákonem, a to zejména v rozporu s ust. § 57 odst. 4, jak to vyplývá ze zákona o zadávání veřejných zakázek, kdy „před uplynutím lhůty pro podání návrhu nesmí zadavatel činit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky ani uzavřít smlouvu nebo zadání veřejné zakázky zrušit“. Zadavatel vrátil žalobci nevyřízené námitky dne 25.9.2002 a 4.10.2002 (tzn. v rozpětí pouhých deseti kalendářních dnů) uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem, tj. nedodržel zákonnou lhůtu. Vzhledem k tomu je tedy smlouva o dílo ve smyslu ust. § 70 zákona neplatná, přičemž se jedná o neplatnost absolutní. Po uzavření takovéto smlouvy prvostupňový správní orgán není příslušný k prohlášení neplatnosti uzavření smluv, může však podle § 70 zákona prohlásit, že smlouva na veřejnou zakázku, která byla uzavřena k přípustným uchazečem, je neplatná. Pokud tak prvostupňový správní orgán neučinil, nemohl tak žalobce podat soudu příslušný návrh.

Podle § 53 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb. (dále jen zákon o zadávání veřejných zakázek), uchazeč, popřípadě účastník předkvalifikačního řízení může vznést, pokud to zákon nevyklučuje, proti jednotlivým úkonům zadavatele učiněným v průběhu obchodní veřejné soutěže a proti úkonům zadavatele při zadání veřejné obchodní zakázky postupy uvedenými v § 49 námitky z důvodu, že zadavatel porušil ustanovení tohoto zákona.

Podle ust. § 56 odst. 1 tohoto zákona statutární orgán zadavatele, popřípadě u obcí starosta, přezkoumá oprávněnost podaných námitek do 10 dnů od doručení zadavateli. V této lhůtě rozhodne též o nápravě, zjistí-li, že zadavatel porušil ustanovení tohoto zákona, a uvědomí o tom neprodleně uchazeče, který námitky podal. Podle odst. 5 tohoto ustanovení věty první před uplynutím lhůty pro podání námitek, a jsou-li námitky podány včas, nesmí zadavatel činit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky ani uzavřít smlouvu, ani zadání veřejné zakázky zrušit.

Provedeným dokazováním soud zjistil, že jak prvostupňový správní orgán, tak zejména žalovaný dospěl k závěru, že zadavatel porušil ust. § 56 odst. 1 a odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek a to zadavatelem, když nepřezkoumal námitky uchazeče a v rozporu s ust. § 56 odst. 5 zákona uzavřel smlouvu. Tímto postupem zadavatele došlo k závažnému porušení zákona. Žalovaný však tvrdí, že toto porušení zákona nemělo vliv na výběr nevhodnější nabídky. Soudem bylo dále zjištěno, tak jak to vyplývá z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu a dále rozhodnutí žalovaného a také z vyjádření žalovaného k žalobě, že žalobce podal po vrácení námitek zadavatelem návrh na přezkoumání rozhodnutí

zadavatele úřadu, tedy prvostupňovému správnímu úřadu a návrh byl tímto úřadem řádně projednán a veškeré námitky v něm uvedené byly přezkoumány a posouzeny, což vyplývá z textu rozhodnutí úřadu č.j. S 113-R/02-810/140-Má, ze dne 20.12.2002. Po posouzení a prošetření případu dospěl jak prvostupňový správní orgán, tak i žalovaný k závěru, že zadavatel rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 4.9.2002 zákon neporušil. Navíc se prvostupňový správní orgán podrobně zabýval všemi námitkami žalobce uvedenými v jeho námitkách, které mu byly zadavatelem vráceny i námitkami uvedenými v návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Žalovaný má za to, že tím, že veškeré námitky žalobce byly projednány a posouzeny nebyl žalobce nikterak na svých právech zkrácen. Soud považuje první skupinu žalobních námitek žalobce za důvodnou, což vyplývá i ze samotného rozhodnutí jak prvostupňového správního orgánu tak žalovaného, zejména když sám žalovaný dospěl k závěru, že zadavatel porušil závažným způsobem zákon o zadávání veřejných zakázek, pokud neprojednal řádně námitky žalobce, respektive uchazeče, podané v zákonné lhůtě. Oprávněnost těchto námitek nepřezkoumal statutární orgán zadavatele do 10 dnů od doručení zadavateli. Jak však vyplývá z citovaných rozhodnutí, jak prvostupňového správního orgánu tak žalovaného a také z vyjádření žalovaného, k tomuto zákonnému postupu nedošlo, neboť zadavatel porušil zákon o zadávání veřejných zakázek tím, že oprávněnost podaných námitek nepřezkoumal a tyto námitky vrátil uchazeči bez dalšího. Sám žalovaný dospěl k závěru, že došlo k závažnému porušení zákona ze strany zadavatele tímto jednáním. Žalovaný také uvedl, že s podanými námitkami, jejichž oprávněnost měl projednávat statutární orgán zadavatele se zabýval sám, a to včetně námitek uvedených v návrhu na přezkoumání návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Soud má za to, že tímto postupem žalovaný porušil základní zásadu dvouinstančnosti řízení. Tímto postupem byl tedy žalobce zkrácen na svých právech, když sám prvostupňový správní orgán se zabýval oprávněností podaných námitek, když oprávněností podaných námitek se měl zabývat statutární orgán zadavatele. Sám prvostupňový orgán ani nemá oprávnění, aby přezkoumával oprávněnost podaných námitek, neboť takováto pravomoc mu není svěřena žádným právním předpisem.

Pokud jde o další část respektive o další žalobní námitku, žalobce je nutné uvést, že je skutečností, že dle § 70 zákona o zadávání veřejných zakázek je smlouva na veřejnou zakázku která je uzavřena v rozporu s tímto zákonem neplatná a tato skutečnost vyplývá ze zákona a soud má za to, že žalovaný respektive prvostupňový správní orgán nemá povinnost takovouto absolutně neplatnou smlouvu dále ještě prohlašovat jako neplatnou, když tato skutečnost vyplývá jednoznačně ze zákona.

Podle ust. § 78 odst. 1 věty první s.ř.s., je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Podle odst. 3 tohoto ustanovení zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může i zrušit rozhodnutí i správního orgánu nižšího stupně, kterému předcházelo.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného a také prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, soudu nezbylo, než obě tyto rozhodnutí rozsudkem zrušit.

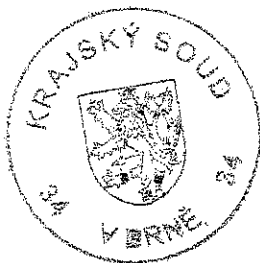
Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů). Soud přiznal odměnu advokáta za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby dvě paušální částky ve výši 75,- Kč za jeden úkon právní služby. Odměna advokáta tak činí celkem 2.150,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2.000,- Kč, představují náklady tohoto řízení celkem částku 4.150,- Kč. O nákladech řízení zúčastněných osob na řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., tak jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, neboť neplnily žádnou povinnost uloženou jím soudem a nebyl shledán žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 28.2.2005

Za správnost vyhotovení:
Blanka Hladíková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu